

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Kristina Fančović	GLUMA V; Tehnika	Klasičan monolog i dijalog

Što ja tu radim?

Ono što se čini naizgled jednostavnim a uvijek ispada teškim je pitanje "Što ja tu radim?"

Spominjala sam u svom prethodnom dnevniku osjećaje koje proživljavam kada ne znam što radim. Strah od neznanja kod mene se očituje upravo u strahu koji neznanje u meni budi. Tada imam osjećaj kako mi se grč u tijelu širi od glave do pete. Kako to kontrolirati? Kako se boriti protiv nečega što znam da će se dogoditi ako znam da nešto ne znam?! Jedini logični odgovor je naučiti. Biti siguran u to da nešto znam i čvrsto stajati iza toga. Tako su svi zadatci koje sam odabrala za rad na ovom semestru predstavljali ono što sam znala da znam. A znala sam da sam ih odabrala jer me svaki od tih na neki svoj zanimljivi i drugačiji način privukao i zainteresirao. Svaki od njih u meni je probudio želju i motivaciju da se njima bavim i da na njima učim. Kako doći do radnje? Što ja, kao Ifigenija želim? Želim smiriti majku i uvjeriti je u valjanost svoje odluke. Što ja, kao Sabina želim? Želim odlučiti, želim si olakšati izbor a s obzirom da pravog izbora nema, želim olakšati sebi budući gubitak.

Vratit ću se na sate koje smo proveli na radu na monolozima. Zanimljivo mi je kako sam svaki puta kada bi iznova čitala svoj monolog bila u stanju primijetiti nešto novo. Neke od tih stvari već u slijedećem trenutku sam shvatila da su krive ali barem su me motivirale da idem dalje. Da pokušam još konkretnije, preciznije i sebi jasnije definirati i imenovati svaki zasebni odlomak ili parčad unutar nekog odlomka.

Monolog Sabine samo se tijekom mog prvog čitanja još tijekom ljeta činio jednostavnim. Jer sam odmah prepoznala da je tu riječ o dvojbi koja ju prati tijekom cijelog monologa. Za kog se odlučiti, muža ili brata? U međusobnom su sukobu i bilo koji od njih može umrijeti. Kako god se stvari odigrale, ona je ta koja gubi. Ona je nevinna žrtva svega toga. Ona mora obuzdati svoje emocije i pomoći

sebi jer nitko to ne može učiniti za nju. Ona je ta koja dolazi do shvaćanja da nije sve star sudbine već da postoji ono posve prizemljeno, ono ljudsko. Jedan će ubiti drugoga. A obojicu voli. Za obojicu ju veže osjećaj dužnosti.

Međutim, kada sam krenula detaljnije odvajati cjeline, shvaćala sam da se svaka od tih cjelina može i zasebno tumačiti pa tako i drugačije imenovati. Ponekad mi je teško naći dovoljno jasnu i dobru glagolsku imenicu kojom bi nešto imenovala jer mi se često učini kako postoji bolja, preciznija riječ od one koju sam mislila da je. Tako sam se nekoliko puta vraćala na svaki odlomak ili svako parče i točno sam primijetila kada bih pronašla onu pravu za koju smatram da će mi biti dovoljno dobra za razumijevanje materijala i dovoljno dobra da uspostavi komunikaciju sa partnerom. Ponekad se dogodi da isprve imam osjećaj da sam pronašla dobro i meni jasno imenovanje a ponekad je preopćenito i samim time neprecizno. Nije jednostavno kako se naizgled čini. Ali svakako smatram korisnim jer kada sam prvi puta izgovarala monolog i osjetila da mi nešto ne odgovara, vratila sam se svom listu papira na kojem sam upisala imenovanja i odvojila cjeline. To mi je pomoglo da izgovorim bolje misao i imajući u glavi što sam napisala da radim, sprovedem to u govoru. Također je lakše ako znamo cilj pa prema njemu imenujemo radnju.

Također primjećujem da imenovanje radnje dolazi postepeno; prvo je općenito a potom postaje sve konkretnije. Nije ono tu da odustanem ako prvi puta ne imenujem tako da sam zadovoljna. Ono dolazi postupno. Jedno vuče i potpomaže ono prethodno. Odredim općenito i upravo to prvo, općenito mi pomaže da određujem preciznije i konkretnije. Nekada se može dogoditi da se zadovoljimo s prvim ali to kod mene nikada nije slučaj. Smatram da rad na bilo kojem tekstu, u ovom slučaju su to monolozi i scene, zahtijeva jako puno razmišljanja i jako puno isprobanih varijanti. Tako da ja ne razmišljam o tome da se zadovoljim s nekim dobrim imenovanjem i prestanem misliti o tome već nastojim upravo to, dobro imenovanje iskoristiti da dođem do još boljeg.

Komentar kolokvija

Moram se svakako dotaknuti kolokvija koji mi je bio jedan od najvećih sati iznenađenja na ovoj akademiji. Iako smo znali da imamo kolokvij i znali smo kako se trebamo pripremiti, moram reći da niti u jednom trenutku nisam imala osjećaj da imam kolokvij. To je vjerojatno zato jer se uvijek oko kolokvija i ispita radi nekakav nepotreban bauk i svi se u tom periodu osjećamo pod pritiskom i svima su ta razdoblja najteža jer su stresna i nitko ne jede, ne spava i sve ostalo. A opet, s druge strane, svi spominju proces rada i kako je to ono što je najbitnije a gotovo nikad ne ispadne tako jer se tjedan dana prije bilo kakvog kolokvija ili ispita radi užasno puno i puno je i novih informacija i promjena i uvijek to svima predstavlja problem. Ja sam se u ovom proteklom razdoblju osjećala dobro i smireno jer sam radila svoje monologe i mirno dočekala petak kada smo imali kolokvij koji je mislim svima prošao u zadovoljstvu a ne pod bilo kakvim pritiskom. I nisam se mogla danima oteti tom dojmju. Taj petak je došao, kolokvij je trajao i priveden je kraju kao i svaki drugi sat. Počeo je, trajao i završio u zadovoljstvu i lijepoj atmosferi. To je dokaz da se itekako može lijepo raditi i da se mogu korisne stvari napraviti bez vršenja bilo kakvog pritiska. Ja sam, osobno, uvijek skeptična prema sebi jer često znam biti nesigurna u sebe i ovaj kolokvij mi je pomogao da prijeđem onu barijeru nesigurnosti i straha koja mi se javi svakim novim semestrom.

S druge strane, bavili smo se glasom i vježbama glasa koje su nam potrebne a najvažnije od svega i meni osobno jako bitno je da smo nastavili raditi s Petrom. Sada osjećam da se pokrenulo nešto što je ostalo negdje na prvoj godini i drago mi je da je sve to pokrenulo jedan kontinuitet koji ne želim izgubiti. Naravno da je u određenim situacijama teško izboriti se za nešto što smatramo dragocjenijim od onoga kako jest, jer naprosto ova škola funkcionira na jedan ponekad neshvatljiv način ali kad je tako, moramo biti u stanju izabrati svoj prioritet i posvetiti se korisnim stvarima. Jer na nesreću mnogih, ja nisam ovdje da bih bila plesač ili povjesničar ili akrobat ili žongler. To su sve korisne stvari i korisne vještine ali bilo bi suludo baviti se time jednako ili više koliko se baviti monologom

ili nekim drugim zadatkom iz glume. Spomenula sam ovih nekoliko rečenica samo iz razloga što me neke stvari žaloste pa sam imala potrebu ovdje ih napisati.

U svakom slučaju, posljednjih mjesec dana puno je bilo promjena koje sam radila na svojim zadatcima. Kada bih pronašla neku zadovoljavajuću varijantu, drugi dan bih pronašla nešto novo što mi se učinilo zgodniji i priznajem da je tu bilo dosta lutanja prije nego što sam se odlučila za neke trenutno konačne verzije. Ne mogu reći da me to uznemiravalo i činilo nezadovoljnom već upravo suprotno. Najčešće sam se nasmijala svojoj gluposti. Najviše vremena sam se bavila monologom Sabine jer nikako nisam bila zadovoljna izborom glagolskih imenica. Tako da sam si svako pojedino parče pokušala što jasnije prepričati, odrediti temu i pronaći vezu između parčadi koji zajedno čine razradu. Jedno je moralo biti u vezi s drugim i u tom smjeru razmišljanja sam došla do rješenja koja su mi se učinila dovoljno preciznim. Možda ću i to, na koncu izmijeniti ali smatram sve to dobrim treningom prije nego što se stane na scenu.

Kristina Fančović